

[Finansministeren.]

Tendenserne til stigende underskud på betalingsbalancen kan imødegås på forskellig måde. Man kan således vælge forholdsregler, som påvirker betalingsbalancen i gunstig retning derved, at de begrænser den økonomiske aktivitet her i landet, fortrinsvis ved at reducere investeringerne og derigennem også sænke indkomsterne og forbruget. Det er øjensynlig den vej, de konservative anviser. Det er imidlertid regeringens opfattelse, at denne udvej ikke bør betrædes. Den løsning på de forøgede vanskeligheder, som man efter vor opfattelse må foretrække, er den, at alt sættes ind på at forøge effektiviteten i erhvervene og udvide produktionen, således at øget eksport skaber betalingsmulighed for den import, som er nødvendig for at holde hjulene i gang.

Der må fortsat tilvejebringes grundlag for stigende nationalindkomst og for et højt og stabilt beskæftigelsesniveau. Vi må stille mod at bringe den tendens til stigende arbejdsløshed, der har været her i landet siden 1948, til standsning. De midler, der sættes ind for at forhindre en forringelse af landets valutariske stilling, må vælges således, at de ikke strider mod denne målsætning i den økonomiske politik. En fortsættelse af den linie i finanspolitikken, som har været fulgt gennem de foregående år, og som nu anbefales stærkt af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, ville måske i nogen grad kunne formindske presset på betalingsbalancen. Men det ærede medlem vil sikkert erkende, at situationen er ændret, siden det ærede medlem var finansminister. Dengang var der fuld beskæftigelse og en betydelig overskudsefterspørgsel både efter varer og arbejdskraft. Dette findes ikke mere, og jeg har forstået det ærede medlem sådan, at han er enig heri. Mener det ærede medlem, at man nu ved at øge statens overskud med 300 mill. kr. kan reducere underskuddet på betalingsbalancen med et tilsvarende beløb? Og hvis dette ikke er tilfældet, hvor meget mener det ærede medlem da, at man skal forøge statens overskud for at opnå en valutaforbedring på 300 mill. kr.?

Jeg tvivler på, at man, som forholdene er nu, kan følge det ærede medlems forslag uden samtidig at svække den økonomiske

aktivitet og forringe beskæftigelsen og antagelig også formindske investeringsomfanget.

Lad mig prøve på at sammenfatte de forslag, der i går blev fremsat fra de ærede ordførere.

De betragtninger, den ærede ordfører for partiet venstre anstillede, kan vist sammenfattes derhen, at han ønskede: for det første besparelser på de offentlige budgetter og herunder specielt reduktion i rabatydelserne, for det andet skrinlæggelse af forslaget om genopbygningsfonden, så alle Marshallpengene afskrives på reguleringskontoen, for det tredje begrænsning af boligstøtelånene, for det fjerde udvidelse af frilisterne til at omfatte flere færdigvarer samt for det femte opmuntring af den private opsparing og endelig for det sjette forhøjelse af statsbanetaksterne.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen føjede hertil for egen regning: for det første udskrivning af bunden opsparing samt for det andet forhøjelse af cigaretafgiften og eventuelt andre afgifter, således at der ialt tilvejebragtes et overskud på statsbudgettet på ca. 300 mill. kr.

Den ærede ordfører for det konservative parti gjorde sig også til talsmand for besparelser på de offentlige budgetter, specielt afvikling af kødrabatornningen. Han ville imidlertid ikke anvende de herved indvundne midler til konsolidering, men indføre børnetilskud samt gennemføre en skattelempe efter samme retningslinier som i fjor. De konservative ville også forhøje statsbanetaksterne og andre takster samt opmuntre den private opsparing. Herudover fremsatte det ærede medlem hr. Aksel Møller det forslag, at man skulle fortsætte pengesanereringen gennem optagelse af statslån til finansiering af den offentlige anlægsvirksomhed. Dette forslag må vel ses som en understregning af den gamle konservative tanke om gennem en strammere kreditpolitik at begrænse investeringerne. Herimod vendte ikke blot det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sig, men også den ærede ordfører for det radikale venstre, hr. Bertel Dahlgaard. Efter hans opfattelse måtte man fastholde tanken om genopbygningsfonden ud fra betragtninger, som jeg er enig med det ærede medlem i. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var derimod uenig med